

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.09.2002, sp. zn. 20 Cdo 101/2002, ECLI:CZ:NS:2002:20.CDO.101.2002.1

Číslo: 63/2004

Právní věta: Výkon rozhodnutí postižením členských práv a povinností v družstvu (§ 320 odst. 1 o. s. ř.) není ve smyslu § 264 odst. 1 o. s. ř. způsobem zřejmě nevhodným jen proto, že povinný je nájemcem družstevního bytu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.09.2002

Spisová značka: 20 Cdo 101/2002

Číslo rozhodnutí: 63

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: § 233 předpisu č. 513/1991Sb.

§ 320 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 320a předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci potvrdil usnesením ze dne 9. 10. 2001 usnesení ze dne 18. 6. 2001, jímž O k r e s n í s o u d v České Lípě nařídil podle rozsudku téhož soudu ze dne 14. 12. 1999 k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 86 000 Kč výkon rozhodnutí postižením práva povinné na vyplacení vypořádacího podílu u Okresního stavebního bytového družstva v Č., dále jen „družstvo“ (výrok I.), s tím, že nařízením výkonu rozhodnutí se zrušuje členství povinné v družstvu (výrok II.), zakázal družstvu – od okamžiku, kdy mu bylo doručeno nařízení výkonu rozhodnutí – vyplatit povinné pohledávku z titulu vypořádacího podílu, provést na ni započtení nebo s ní jinak nakládat (výrok III.), povinné zakázal, aby s pohledávkou na vyplacení vypořádacího podílu v družstvu jakkoli nakládala (výrok IV.), a rozhodl o nákladech exekuce (výrok V.); o nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Rozhodnutí, jehož výkon oprávněná navrhla (rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 14. 12. 1999, ukládající povinné zaplatit oprávněné částku 186 000 Kč s 12% úrokem z prodlení od 1. 8. 1999 do zaplacení a náklady řízení ve výši 23 865 Kč), shledal odvolací soud vykonatelným. K námitce, že pro stejnou pohledávku byl již usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 28. 11. 2000 nařízen výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti povinné a jejího manžela, odvolací soud nepřihlédl se zdůvodněním, že zmíněné rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno a věc byla vrácena

k dalšímu řízení (v době rozhodování o odvolání „výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti nařízen nebyl“). Jelikož nárok na vypořádací podíl povinné v družstvu patří k tzv. jiným majetkovým právům ve smyslu § 320 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, není postižení takové pohledávky postupem stanoveným v § 320a odst. 1 a 2 o. s. ř. nevhodným způsobem exekuce, a to ani pro nepoměr výše vymáhané pohledávky (86 000 Kč) a hodnoty vypořádacího podílu (pokud by tato hodnota byla vyšší, zbytek – nepostižen exekucí – bude vyplacen povinné). Závěrem odvolací soud připomněl, že uzavřením manželství s V. Š. dne 28. 11. 1992 nevzniklo společné členství manželů v družstvu, byla-li povinná výlučnou členkou družstva a nájemkyní bytu již od roku 1986 (§ 704 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů); manžel povinné proto neměl postavení účastníka řízení (§ 255 odst. 2 o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu napadla povinná (zastoupena advokátkou) včasným dovoláním, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 238a odst. 1 písm. c) o. s. ř., namítajíc, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. spatřuje v neurčitosti návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí dané tím, že obsahuje „pouhý předpoklad oprávněné o výši vypořádacího podílu“ a neuvádí „konkrétní způsob postižení majetkového práva – zda vypořádací podíl bude OSBD v Č. povinnou vyplatit do rukou oprávněné či bude tento způsob výkonu rozhodnutí kombinován s dalším způsobem exekuce.“ Výhrady podřaditelné dovolacímu důvodu uvedenému v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. v první řadě směřují proti nesprávné aplikaci ustanovení § 263 odst. 2 o. s. ř. Navrhla-li oprávněná k vydobytí své pohledávky výkon rozhodnutí několika způsoby, je nerozhodné, zda již bylo o některém z nich rozhodnuto, tj. zda byl výkon již některým ze způsobů nařízen.

Již sama skutečnost podání návrhů na nařízení několika různých způsobů výkonu rozhodnutí dává soudu povinnost zkoumat, zda by účelu exekuce nebylo dosaženo jen jedním z nich. V poměrech projednávané věci dovolatelka usuzuje, že k uspokojení pohledávky oprávněné postačí výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti. Dále dovolatelka polemizuje se závěrem odvolacího soudu, podle něhož postižení pohledávky z práva na vypořádací podíl představuje vhodný a současně proveditelný způsob exekuce.

Dovolatelka – s ohledem na neoddělitelnost členského podílu v družstvu a nájemního vztahu k družstevnímu bytu – je názoru opačného. Ve vztahu k družstvu, argumentuje, jde totiž i o další práva a povinnosti, které nemají majetkový charakter a postihnout je tudíž nelze, přičemž „zároveň jde o práva od členského podílu v bytovém družstvu neoddělitelná,“ zejména právo na uzavření nájemní smlouvy. Tezi o nevhodnosti exekuce podporuje dovolatelka i poukazem na okolnost, že obecná cena členského podílu, která odpovídá ceně, za jakou je členský podíl obchodovatelný, „je zcela zřejmě značně vyšší“ než vypořádací podíl vyčíslený „na základě úplné roční účetní uzávěrky o hospodaření družstva.“ Z uvedených důvodů navrhla, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Oprávněná se ztotožnila s napadeným rozhodnutím a navrhla, aby dovolací soud dovolání odmítl, popřípadě zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 14 odst. 1 písm. a/ zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, § 10a o. s. ř.) nejdříve posuzoval, zda je dovolání v dané věci přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Jestliže napadeným rozhodnutím je usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení, kterým

soud prvního stupně rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, je dovolání ve smyslu § 238a odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné za podmínek vymezených v § 237 odst. 1 písm. b) nebo c) o. s. ř. (srov. § 238a odst. 2 o. s. ř.). Protože použití ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nepřipadá v úvahu, neboť usnesení soudu prvního stupně, kterým byl nařízen výkon rozhodnutí, nepředcházelo dřívější – odvolacím soudem zrušené – rozhodnutí téhož soudu, lze o přípustnosti dovolání uvažovat jen z pohledu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 238a odst. 1 a 2 o. s. ř. je dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení, kterým soud prvního stupně nařídil výkon rozhodnutí (tj. rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí tak, že mu vyhověl), přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. O takový případ jde zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (srov. § 237 odst. 3 ve spojení s § 328a odst. 2 o. s. ř.).

Vzhledem k obsahu dovolání a při vázanosti uplatněným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je možné zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spojit s otázkou (kterou odvolací soud vyřešil kladně), zda postižení pohledávky povinné z práva na vypořádací podíl je vhodným (podle terminologie § 264 odst. 1 o. s. ř. „není zřejmě nevhodným“) a proveditelným způsobem výkonu rozhodnutí. Protože jde o otázku, která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud řešena nebyla, přičemž její posouzení se promítá nejen do výsledku konkrétního řízení o výkon rozhodnutí, ale významově zasahuje do širšího kontextu soudní praxe, má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam; tím se dovolání stává ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 238a odst. 1 písm. c), odst. 2 o. s. ř. přípustné.

N e j v y š š í s o u d usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Právní posouzení věci (a to z hlediska práva nejen hmotného, nýbrž – a o tento případ jde v souzené věci – i práva procesního) je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 257 o. s. ř. lze výkon rozhodnutí nařídit a provést jen způsoby uvedenými v tomto zákoně. Ukládá-li rozhodnutí, jehož výkon se navrhuje, zaplacení peněžité částky, lze jej provést srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky, prodejem movitých věcí a nemovitostí, prodejem podniku a zřízením soudcovského zástavního práva k nemovitostem (srov. § 258 odst. 1 o. s. ř.). Navrhne-li oprávněný výkon rozhodnutí způsobem, který je zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše pohledávky oprávněného a ceny předmětu, z něhož má být uspokojení této pohledávky dosaženo, může soud nařídit, a to po slyšení oprávněného, výkon rozhodnutí jiným vhodným způsobem (§ 264 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 320 odst. 1 o. s. ř. lze výkon rozhodnutí nařídit postižením jiného práva než mzdy, peněžité pohledávky nebo nároku uvedeného v § 299, jde-li o právo, které má majetkovou hodnotu a které není spojeno s osobou povinného a je převoditelné na jiného. Zaniká-li nařízením výkonu rozhodnutí podle § 320 odst. 1 účast povinného v obchodní společnosti nebo v družstvu nebo zrušuje-li se tím obchodní společnost, postihuje výkon rozhodnutí pohledávku povinného z práva na vypořádací podíl, popřípadě z práva na podíl na likvidačním zůstatku (§ 320a odst. 1 o. s. ř.). Na výkon rozhodnutí pro pohledávku z práva na vypořádací podíl, popřípadě z práva na podíl na

likvidačním zůstatku se obdobně použijí ustanovení § 312 odst. 2, § 313 až 316 (§ 320a odst. 2 o. s. ř.).

Členství v družstvu zaniká písemnou dohodou, vystoupením, vyloučením, prohlášením konkursu na majetek člena, zamítnutím návrhu na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku člena, pravomocným nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností, vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností po právní moci usnesení o nařízení exekuce nebo zánikem družstva (§ 231 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).

Podle ustanovení § 233 obch. zák. při zániku členství za trvání družstva má dosavadní člen nárok na vypořádací podíl (odstavec 1), který se určí poměrem splaceného členského vkladu dosavadního člena násobeného počtem ukončených roků jeho členství k souhrnu splacených členských vkladů všech členů násobených ukončenými roky jejich členství (odstavec 2). Pro určení vypořádacího podílu je rozhodný stav vlastního kapitálu družstva podle účetní závěrky za rok, v němž členství zaniklo (odstavec 3, věta první). Nárok na vypořádací podíl je splatný uplynutím tří měsíců od schválení účetní závěrky za rok, v němž členství zaniklo (odstavec 4, věta první). Ustanovení odstavců 2 až 4 se použijí, jen pokud stanovy neurčují jinak (odstavec 5).

Zákon č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, prolomil dosavadní nemožnost postihnout výkonem rozhodnutí podíl povinného v obchodní společnosti (s výjimkou akcií, které mohly být předmětem exekuce již před 1. 1. 2001, viz usnesení Nejvyššího soudu z 9. 6. 2000, sp. zn. [21 Cdo 2587/99](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura 11/2000 pod č. 124) a členská práva a povinnosti, resp. členský podíl povinného v družstvu. Občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2000 výslovně nepřipouštěl výkon rozhodnutí proti členovi družstva postižením členského podílu ve stavebním bytovém družstvu za trvání jeho členství (srov. § 320 odst. 2, z doby před účinností zákona č. 519/1991 Sb., tj. před 1. 1. 1992, byla soudní praxe usměrněna usnesením Krajského soudu v Praze z 1. 8. 1972, sp. zn. [13 Co 262/72](#), uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 1/1974 pod č. 15) a obchodní podíl, který není jednotným právem s majetkovou hodnotou, nýbrž souborem práv a povinností spolčníka, z nichž jen některé jsou volně převoditelné na jiného, tj. nepřisluší jen jeho majiteli osobně, podle ustálené soudní praxe nebyl do 31. 12. 2000 exekvovatelný (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze z 28. 7. 1995, sp. zn. [7 Cmdu 9/94](#), uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 7/1997 pod č. 32, usnesení Nejvyššího soudu z 3. 3. 1998, sp. zn. 2 Odon 46/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 14/1998 pod č. 99). Základem úpravy účinné od 1. 1. 2001 – umožňující postihnout v rámci obchodního a členského podílu pouze ta práva, která odpovídají definici majetkových práv v ustanovení § 320 odst. 1 o. s. ř. – je následek, který nařízením výkonu rozhodnutí přináší do poměrů účasti povinného v obchodní společnosti nebo v družstvu, popř. do dalšího trvání obchodní společnosti. Usnesením, jímž soud nařídí výkon rozhodnutí postižením podílu povinného ve veřejné obchodní společnosti, komanditní společnosti a ve společnosti s ručením omezeným nebo postižením jeho členských práv a povinností v družstvu, zaniká účast povinného v takové společnosti nebo v družstvu, popř. se společnost zrušuje (srov. § 88 odst. 1 písm. f/, § 93 odst. 4, § 102 odst. 2, § 148 odst. 2 a § 231 odst. 1 obch. zák.). Zánik účasti povinného v obchodní společnosti, popř. její zrušení, a zánik členství povinného v družstvu jako důsledek nařízení výkonu rozhodnutí dovolují postihnout pouze taková práva, která odpovídají definici ustanovení § 320 odst. 1 o. s. ř.; jde o nárok na vypořádací podíl, popřípadě na podíl na likvidačním zůstatku, který je se zánikem účasti povinného v obchodní společnosti, popř. s jejím zrušením, a se zánikem členství v družstvu podle hmotněprávní úpravy spojen (srov. § 92 odst. 1, § 104 odst. 1, § 150, § 233 odst. 1 obch. zák.).

Pohledávka z práva na vypořádací podíl, popř. z práva na podíl na likvidačním zůstatku, je postižena obdobně jako při výkonu rozhodnutí přikázáním jiných peněžitých pohledávek; soud zakáže dlužníku

povinného (v projednávaném případě družstvu), aby od okamžiku, kdy mu bylo doručeno nařízení výkonu rozhodnutí, povinnému jeho pohledávku vyplatil, provedl na ni započtení nebo s ní jinak nakládal (tzv. arrestatorium, s nímž je spjata ztráta práva povinného na pohledávku, srov. § 313 odst. 3, § 313 odst. 1, větu druhou, o. s. ř.), povinnému zakáže, aby se svou pohledávkou jakkoli nakládal (tzv. inhibitorium, srov. § 313 odst. 1, větu první, o. s. ř.), a jakmile usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí nabude právní moci – o čemž soud vyrozumí osoby uvedené v § 314 o. s. ř. – provede se bez dalšího výkon tak, že dlužník povinného vyplatí pohledávku (v rozsahu, v jakém byla nařízením výkonu rozhodnutí postižena) oprávněnému, a to v den následující po doručení vyrozumění o právní moci, je-li splatná, jinak poté, co se stane splatnou (§ 312 odst. 2, § 314a odst. 1, 2 o. s. ř.). Protože nárok na vypořádací podíl při zániku členství za trvání družstva je – pokud stanovy neurčují jinak – splatný uplynutím tří měsíců od schválení účetní závěrky za rok, v němž členství zaniklo (§ 233 odst. 4, věta první, obch. zák.), přichází v úvahu výplata pohledávky v postiženém rozsahu oprávněnému až po takto stanovené splatnosti. V době, kdy soud nařizuje výkon rozhodnutí, není výše vypořádacího podílu s ohledem na způsob jejího stanovení známa (srov. § 233 odst. 2, 3 obch. zák.). Dlužník povinného (družstvo) proto po splatnosti nároku na vypořádací podíl vyplatí oprávněnému pohledávku jen v tom rozsahu, v jakém byla výkonem postižena; v exekuci nepostižené výši je pohledávka z práva na vypořádací podíl předmětem obchodněprávního vztahu mezi družstvem a jeho bývalým členem. Podle ustanovení § 221 odst. 1 obch. zák. je družstvo společenstvím neuzavřeného počtu osob založeným za účelem podnikání nebo zajišťování hospodářských, sociálních anebo jiných potřeb svých členů; pokud zajišťuje bytové potřeby svých členů, je družstvem bytovým (srov. § 221 odst. 2 citovaného zákona). Jelikož právní úprava družstev je jednotná bez zřetele k účelu jejich vzniku a existence, není žádný důvod k tomu, aby byl činěn rozdíl mezi tzv. stavebními bytovými družstvy (tj. družstvy, která zajišťují bytové potřeby svých členů) a družstvy ostatními. Okolnost, že povinná je výlučnou nájemkyní, popř. spolu s manželem společnými nájemci družstevního bytu, nemá tudíž na postižitelnost její pohledávky z práva na vypořádací podíl žádný vliv. Členský podíl je neoddělitelný od nájemního vztahu k družstevnímu bytu toliko za trvání členství; zánikem členství osoby v bytovém družstvu, k němuž dochází pravomocným usnesením o nařízení výkonu rozhodnutí (§ 231 odst. 1 obch. zák.), zaniká její nájem, popř. společný nájem bytu (srov. § 714 obč. zák.).

Dovoluje-li zákon postihnout pohledávku z práva na vypořádací podíl v družstvu (§ 320a odst. 1 o. s. ř., § 233 odst. 1 obch. zák.), jsou úvahy o disproporci mezi výší vypořádacího podílu (ostatně v době, kdy soud o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí rozhoduje, veličinou neznámou) a obecnou cenou členského podílu spojenou s nájmem družstevního bytu bezcenné. O zřejmě nevhodném způsobu výkonu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 264 odst. 1 o. s. ř. nelze uvažovat již proto, že cena předmětu, z něhož má být uspokojení pohledávky oprávněného dosaženo (tj. výše vypořádacího podílu), není v době rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí objektivně zjistitelná.

Lze uzavřít, že otázku, pro jejíž řešení dovolací soud shledal napadené rozhodnutí po právní stránce zásadně významným (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.), dovolací soud posoudil správně (v souladu s „novou“ úpravou postižení jiných majetkových práv ve smyslu § 320 odst. 1, věty první, a § 320a odst. 1, 2 o. s. ř.).

Při vyloučení vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a), b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. (dovoláním namítány nebyly a z obsahu spisu se nepodávají), dovolací soud podle § 242 odst. 3, věty druhé, o. s. ř. posuzoval, zda řízení trpí „jinou“ vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.). Podle dovolatelky taková vada řízení v projednávané věci zatěžuje, neboť návrh na nařízení výkonu rozhodnutí není co do specifikace výše vypořádacího podílu a konkrétního způsobu jeho postižení určitý.

Návrh na nařízení výkonu rozhodnutí musí obsahovat vedle obecných náležitostí podání (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) i náležitosti, které ustanovení § 79 odst. 1, věta druhá, o. s. ř. předepisuje pro návrh na zahájení řízení. Požaduje-li oprávněný nařízení výkonu rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité

částky, musí v návrhu dále uvést, jakým ze způsobů vyjmenovaných v § 258 odst. 1 o. s. ř. má být výkon proveden (§ 261 odst. 1 o. s. ř.); označení osoby, vůči níž má dlužník (povinný) jiné majetkové právo, a údaj, o jaké právo se jedná, jsou nezbytnými obsahovými náležitostmi návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí v případě, kdy oprávněný zvolil způsob provedení podle ustanovení § 320 odst. 1, věty první, a § 320a o. s. ř.

Námitka dovolatelky, že návrh na nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 4. 5. 2001 neobsahuje stanovené náležitosti, neobstojí; oprávněná v něm uvedla – v souladu s výslovně navrženým způsobem realizace podle § 320a o. s. ř. – dlužníka povinné („OSBD v Č.“) a identifikovala předmět výkonu (majetkové právo povinné, na něž má být veden výkon) jako právo na vypořádací podíl (dosavadního) člena družstva. Další náležitosti návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, zejména výši vypořádacího podílu (jež v době zahájení řízení o výkon rozhodnutí je – jak bylo shora vyloženo – veličinou neznámou), občanský soudní řád nevyžaduje.

Řízení tudíž tvrzenou vadou – a ani jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí věci – postiženo není.

Dovolání je přesto důvodné.

Podle ustanovení § 263 odst. 2 o. s. ř., navrhne-li oprávněný k vydobytí své peněžité pohledávky výkon rozhodnutí několika způsoby zároveň, ačkoli by k jejímu uspokojení zřejmě stačil pouze některý z nich, nařídí soud výkon rozhodnutí jen tím způsobem, který stačí k uspokojení pohledávky oprávněného.

U Okresního soudu v České Lípě probíhalo pod sp. zn. E 2314/2000 řízení o výkon (téhož) rozhodnutí prodejem nemovitosti povinné (a jejího manžela) k vydobytí pohledávky oprávněné ve výši 186 000 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud – v době, kdy rozhodoval o odvolání v předmětné věci týkající se vymožení části výše uvedené pohledávky (86 000 Kč) – vyložil citované ustanovení nesprávně. Tím, zda k uspokojení vymáhané pohledávky je nezbytné nařídít výkon rozhodnutí jak prodejem nemovitosti, tak i postižením majetkového práva, popř. zda k plnému uspokojení pohledávky postačí toliko jeden z navrhovaných způsobů exekuce (a který), se nezabýval, máje za podstatné to, že o návrhu oprávněné na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti dosud rozhodnuto nebylo. Z tohoto pohledu je jeho právní posouzení neúplné, a tudíž – v tomto směru – nesprávné.

Nejvyšší soud proto dovoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, 3, věta první, o. s. ř.).